

SKOLNÍČEK

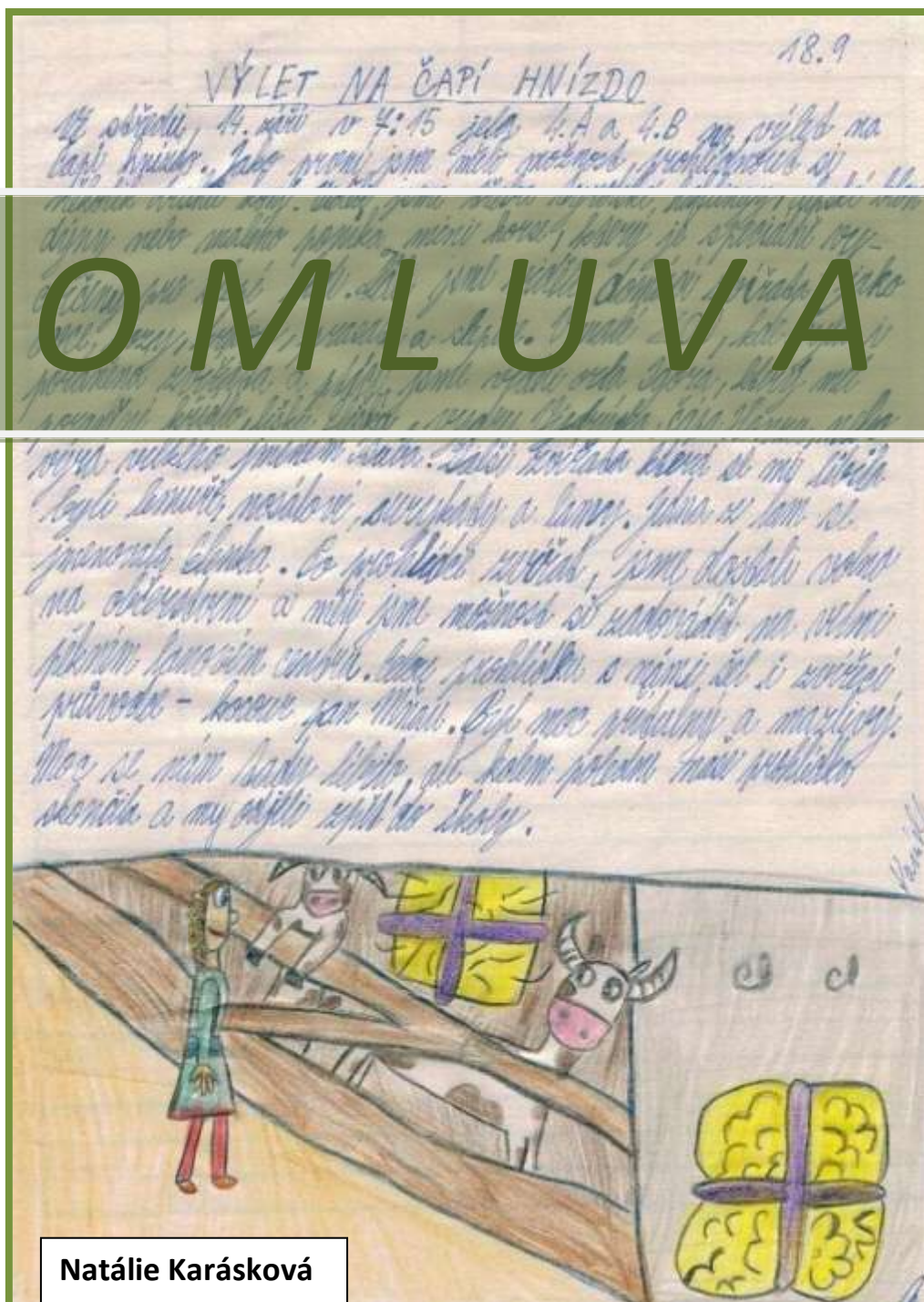
časopis žáků Základní školy T.G.Masaryka v Pyšelicích

8. číslo / 2016

říjen 2016

Šlapeme dál. A co je horší? Že si všichni zvykají na nové bydlo a hrozí nebezpečí, že si zvyknou tak, že se jim nebude chtít zpět do té pravé budovy školy. To je možné si myslet, protože stávající budova vypadá docela zbědovaně, zmizel skleník, jakoby se po něm země slehla, na staré části budovy chybí střecha, prostě hrůza! Jenže to vše se prostě musí stát, než se zvětší, přistaví, vyspraví a zkrášlí celá škola.

A co žáci? Učí se, někteří ne zas tolik, plní úkoly, někteří ne všechny, sbírají elektro a baterie, někteří sběr stále ignorují, navštěvují různé kroužky, někteří si jdou raději hrát nebo koukat domů na televizi, účastní se sportovních, výtvarných a vědomostních soutěží, někteří dělají, že se jich to netýká. Ale na to jsou už všichni zvyklí - na to, že někdo je aktivní v mnoha směrech a jiný pasivně sleduje dění kolem sebe.



Umíte se omluvit? Často je to velmi důležité! Pokud to neumíte, naučte se to.

Je velmi náročné opravit chybu, která se nachází v minulém čísle Školníčku. Nebudu ji tedy opravovat, ale omlouvám se tímto Natálce Karáskové, že jsem autorizaci její práce přisoudila Natálce Králíčkové.

**Odpust', odpust', holka milá,
že jsem se tak pomýlila.**

**Se správným jménem obrázek znovu vystavuji,
snad tím svou chybu bezezbytku napravuji.**

Ingrid Cholevová

Rekonstrukce pokračuje



Pohled od sokolovny



Pohled od autobusové zastávky



Pohled z křižovatky



Střecha s podkrovím staré budovy musela uvolnit místo novým třídám, které budou ve vyšších patrech.

E - liška do škol

ŠKOLNÍČEK

Liška obecná (Vulpes vulpes)

Kamilka Tichá



Ela Zamrazilová



Vít Luňáček



Nela Kadeřábková



Adam Hruška



Sára Karlová



Bára Smrčková



Štěpán Kliment



E - liška

Šesť jsme měli ve škole pána
s živou liškou. Jmenovala se
Mia a bylo jí sedm měsíců.
Pán vyprávěl o liškách. Nejvíce
jedi myši a řepu v noze.
Liška byla moc roztomilá.



Děti pyšelské školy měly
to štěstí, že si mohly
sáhnout na živou lišku. Mia
je totiž očkovaná, žije
v domácnosti pana lesáka se
svým bratrem, protože se
omylem podařilo narušit
doupě s mláďaty. Jediným
řešením pak bylo vzít si
liščata domů, aby přežila. Po
mnoha získaných povolení
se to podařilo a Mia a její
bratr získali novou rodinu.

Předešlé obrázky kreslili nadšení druháci, ty následující jsou třetáků. Někteří si představovali, jak by asi žila ve svém přirozeném prostředí. Několik dětí ji nakreslilo, jak ji vidělo a Denis ji vyobrazil vnetradiční situaci.





Kryštof Šebek



Magdaléna Medřická



Carlo Cremonini



Denis Matisko



Barbora Slabyhoudová



Dorka Zaiíčková

Kamenné město



Je jasné naprosto bez diskuze, že se žákům druhého stupně podařilo „postavit“ krásné městečko připomínající Nosovův Kvítečkov. Kdekdo by čekal, že se každou chvíli vynoří nějaké ty malenky nebo malíčky.

Škoda, že je nutné psát nápisy: Prosíme neničit !!! Kdyby tam nápis nebyl, ničil by někdo toto výtvarné dílo? Asi ne. Nabízí se tady jedna otázka. Kdyby byly takovéto nápisy na školních lavicích, stěnách, záchodech, učebnicích, pomohlo by to? Přestali by je žáci ničit? Jestli ano, pak by bylo dobré se nad tím zamyslet.

A všechna taková místa označit podobnými nápisy. Ale bude se nám všem v takové škole líbit? Nezbývá než doufat, že se to neničení obejde i bez nápisů.



Antistresové pohlednice

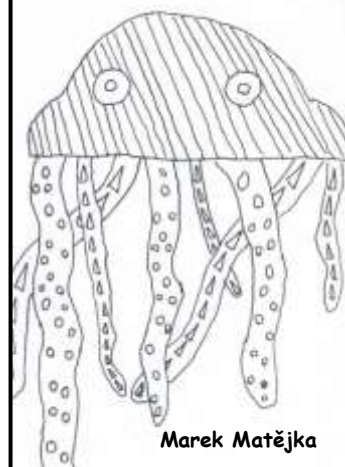
Jan Hruška



Anonym



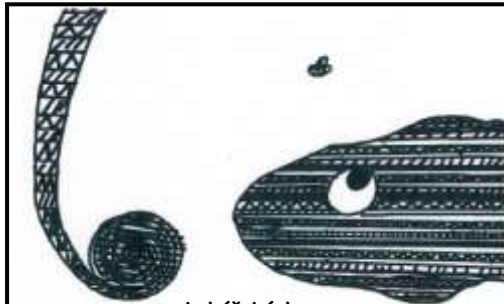
Marek Matějka



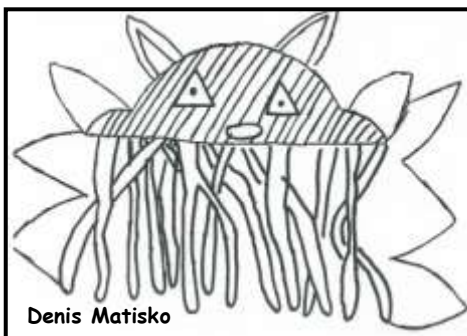
Matouš Plecítý



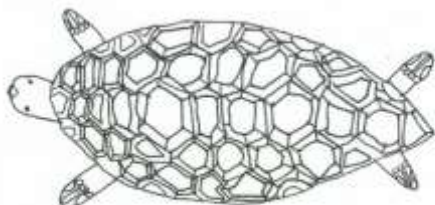
Lukáš Láska



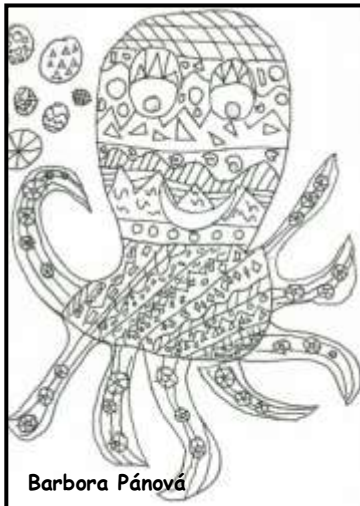
Denis Matisko



Kryštof Šebek



Barbora Pánová



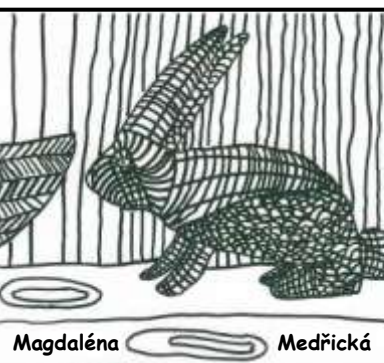
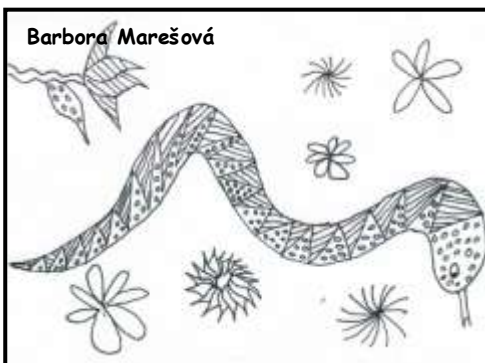
Dora Zajíčková



František Filipský



Barbora Marešová



Magdaléna

Medřická

Třetáci se zúčastnili soutěže s osobně vymyšlenými antistresovými pohlednicemi. Pokud by se jim podařilo umístit, určitě se pochlubí ve Školníčku.

Družinka

Pokud je to jenom trochu možné, tráví většinu času družinové děti na školním dvoře. Někdy jim však počasí nepřeje a musí zůstat v prostorách školy.

Nijak zvlášť jim to ale nevadí. Vytáhnou si stavebnice, karty nebo jiné stolní hry a ti neposednější se dokážou zabavit i pohybem. Škola, ve které se už neučí, je pro ně daleko přitažlivější než v době dopoledního vyučování.



Divadélko pro školy

přijelo tentokráte do Pyšel s vystoupením nazvaným

Jak se vaří pohádka

a byl to mazec. Děti se bavily, někdy i s herci. Měly si totiž vymyslet slova, na která by dvojice herců zahrála pohádku. Stalo se a pak se už začal rozvíjet pohádkový příběh, který splňoval všechna kritéria. Vystupovala v něm nadpřirozená bytost - drak, král a princ, protože král neměl dceru a dobro zvítězilo nad zlem. Prince drak nesežral, ale naučil se zpívat a pak šli s princem vystupovat do cirkusu, král si vzal za ženu babku kořenářku, aby herci začlenili do pohádky všechna slovíčka a nechybělo slovo svatba. Babka se sice bránila zuby nehty, ale když jí král slíbil, že může chodit na houby do lesa, nakonec svolila.

Děti si během představení s herci zazpívaly a nakonec spokojeně odešly do školy.



Netrpělivé poposedávání před představením netrvalo dlouho.

Po přivítání si hned herci napsali slova, která děti vymyslely.



Netrvalo dlouho a král uvrhl babku kořenářku do vězení za sběr hub.



Babka nelenila, a protože znala nějaká ta kouzla, přičarovala do nedaleké jeskyně dračí vejce, ze kterého se vylíhlo dráče a časem vyrostl drak.



Drak začal páchat neplechu, snědl, na co přišel a lidé se nechali slyšet, že by s tím měl král něco udělat.



Král se pokoušel naučit zacházet svého syna Hudbymila. Ten však draka zabít nedokázal.



Před smrtí měl poslední přání. Chtěl si zahrát a zazpívat. To drakovi učarovalo a slíbil princovi ponechat život za výuku hudby, vlastně zpěvu.



Děti si ve škole nakreslily obrázky, protože se jim představení moc líbilo.



Praštěný týden

Praštěný týden, to není jen taková lečjaká věc. Děti si ho váží velice. První den se navlekli do puntíkového oblečení, druhý den do proužků, ve středu zůstaly v pyžamech a vydali se do školy, jako by to bylo normální a běžné, ve čtvrtek to vypadalo, že se neumí obléknout ani paní učitelky a v pátek si děti připadaly jako dospělí. Vybrakovaly rodičům šatníky, některé si prostě jen slušně vypůjčily tátovu kravatu nebo maminčinu halenku, šperky, punčocháče,

Paní učitelky vypadaly jako přestárlé dívky, pan učitel neprozradil, jestli byl ve výběru tak poctivý, že si vzal i plenkové kalhotky. Ale legrace si všichni užili až až a někdo si vzal z uplynulých dní i nějaké to ponaučení.



Snad ta nemoc není nakažlivá? Kdepak, to nejsou neštovice, ale puntíkovice, ty nejsou infekční.



Mohli byste si myslet, že je to kriminál pro děti a mladistvé, ale že i dozorcí jsou ve stejnokroji, to by vás nenapadlo, že?



„...no tak rychle, my už chceme jít se prospat do hodin. Dneska to máme totiž povinné a zítra nám to zase budou zakazovat!“



Když naruby, tak naruby!



Po tomto dnu si mnozí uvědomili, že dospělými se nestanou, když se obléknou do šatů svých rodičů.



Pyžamkový den slušel obzvlášť druháčkům. Ti na spaní ani nepomysleli. Snad si aspoň vyčistili zuby před odchodem do školy.



Těžko hledat mezi učiteli, kdo nezaspal. Možná, že jenom chtěli jít příkladem.



Ale tady už nejde o příklad. Protože tyhle osoby určitě nepřipomínají „normální“ dospělé.

Všichni jsou stejní, ale každý je jiný

Žáci 2.A přivítali podzim každý se svým ježčkem. Ti jsou upovídáni stejně jako jejich autoři.



Hej, kámo,
proč se trochu
neupravíš?

Starej se o sebe, já se
chystám k zimnímu
spánku.



Dejte pokoj
a hledejte si
místo, za pár
dní bude
mrznout.



Tlochu se
umej,
smudíš!



Ježečci, ahoj
na jaře!



Moji lidé mi shrabali
všechno listí, asi
umrznu, būůů...

Řekni si paní Ježkové,
mě se už klíží zraky.



Recyklohraní



V Recyklohraní byl zadán nový úkol. Aby jej mohli třetíci splnit, ihned přinesli tolik baterií, kolik jindy nosí několik týdnů. Nápomocny byly ovšem i děti z jiných tříd. Na papír A₃ postavili tužkové baterie do tvaru České republiky. Každému zbyla i jedna do ruky a zbytek do krabice.



Museli také hledat nejbližší odběrné místo mimo naší školy. Vydali se v hodině prvouky na vycházku a takové místo našli u obecního úřadu. Zástupce žáků vyzpovídal podle návodu paní úřednici a dověděl se četnost odvozů, pak přibližnou dobu posledního odvozu a kdo se o vše na úřadě stará. Další body jsou „doma“.